

Pia Larsen (V):

Hvis hr. Klaus Hækkerup kan garantere her og nu, at de lån, som Hypotekbanken nu vil kunne yde til kommuner og amtskommuner, ikke kan bruges til de erhvervsaktiviteter, som det flertal uden om den tidligere regering vedtog, vil vi da gerne overveje vores stillingtagen under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Det kan jeg sagtens garantere. Der er ingen tvivl om, at de penge, kommunerne vil bruge til at investere i disse erhvervsaktiviteter, er penge, kommunerne vil tage fra den del, de skatteudskriver. Og det, de så får i lån i Hypotekbanken, vil de bruge til at dække det almindelige underskud med. Det kan jeg sagtens garantere.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Det lyder for mig, som om hr. Klaus Hækkerup opfordrer kommunerne til kreativ bogføring. Det troede jeg ikke hørte socialdemokratisk politik til.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Nej, det var sandelig ikke en opfordring til kreativ bogføring. Det ser helt anderledes ud i kommunerne, kan jeg forsikre.

Nej, det var bare en synliggørelse af, hvor fuldkommen latterlig den betingelse, Venstre stillede op for at kunne tiltræde dette, i virkeligheden er.

Rahbæk Møller (SF):

Jeg skal blot meddele, at vi ikke har nogen som helst vanskeligheder ved at støtte dette lovforslag.

Kim Behnke (FP):

Da Folketingets Finansudvalg blev bedt om at tage stilling til, hvorvidt der skulle dispenseres, for nu at bruge et pænt udtryk, fra Hypotekbankens og Finansforvaltningens regler, stemte vi imod. Det gjorde vi, fordi baggrunden er ganske og aldeles urimelig.

Folketinget har igennem de sidste 10-15 år argumenteret over for befolkningen, at nu skulle man holde op med at lånefinansiere sit forbrug. Man har brugt sin magt til at indføre alverdens reguleringer på befolkningens forbrug, sådan at man kunne adfærdsregulere, som det hedder på moderne dansk, befolkningen til at omlægge sin livsførelse fra en lånefinansieret livsførelse til, at man sparede op til de udgifter, man havde.

Men nøjagtig samtidig med, at det er sket de sidste 10-15 år, har tendensen her i Folketinget været den, at man ikke blot for statens udgifter, men også for amters og primærkommuners vedkommende i stigende grad er gået over til at lånefinansiere disse udgifter, vel vidende at hver eneste gang, man lånefinansierer til sine driftsudgifter eller for den sags skyld anlægsudgifter, så er det eneste, man gør, at udskyde skatteopkrævningen til efterfølgende politikeres gunst og – endnu værre – til efterfølgende befolkninger, som skal betale for de udgifter, der bliver afholdt netop nu.

Når kommunerne tidligere har indgået aftaler med regeringerne, har vi ofte, selv om det endda har været gennemsnitsaftaler, hvor man har regnet gennemsnitstal ud for kommunerne, været udsat for, at kommunerne ikke har kunnet efterleve de aftaler. Der har vi senest set, at man som en konsekvens af, at kommunerne ikke efterlevede aftalen, gik fra, at nogle af disse lån gik over fra at være rentefrie til at være rentebærende. Man kan så diskutere, om det var den rigtige løsning, men ikke desto mindre gjorde man det.

Igen var det, fordi kommunerne ikke havde efterlevet de aftaler, der var indgået, og det er, fordi adfærden i alle kommunalbestyrelser rundt omkring stadig væk er den forkerte. Når man har en låneadgang, går man nemlig ud og låner maksimalt. Lad os få lånene hjem, siger man. Så har vi dem i kassebeholdningen, og så har vi de penge at arbejde med i kommunen. Så kan man altid efter et kommunalvalg, eller hvornår regningen skal indfries, tage stilling til, hvordan man skal indfri pengene.

Men vi ved, at med den udvikling, der har været i kommunernes skattegrundlag, har det været kviksand, man byggede på. For når skattegrundlaget i kommunerne bliver mindre, så er de skatteborgere, der efterfølgende skal betale for de frådserier, der finder sted nu, sim-